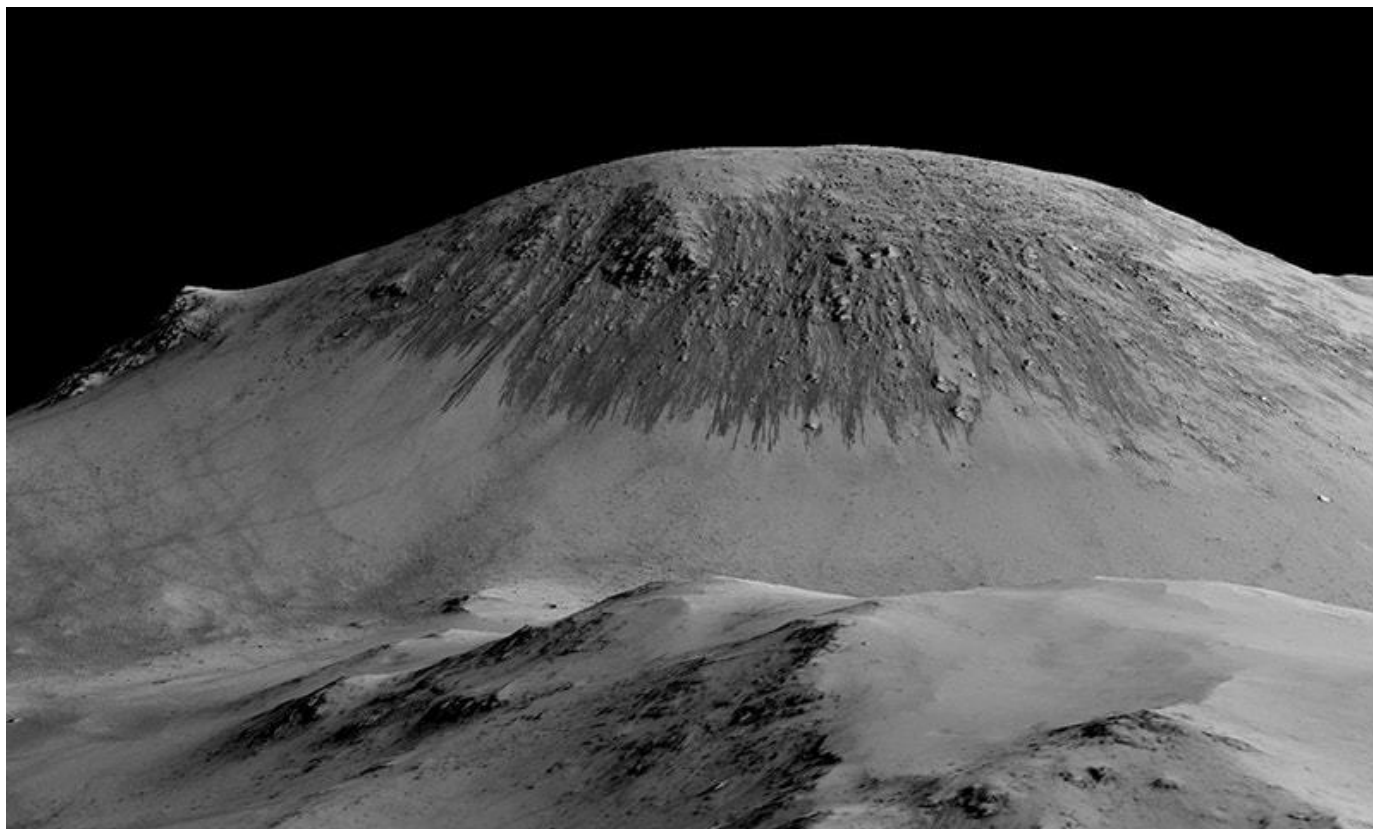

Защо откритието на НАСА за водата на Марс е важно?

Автор: Светослав Александров

www.cosmos.1.bg

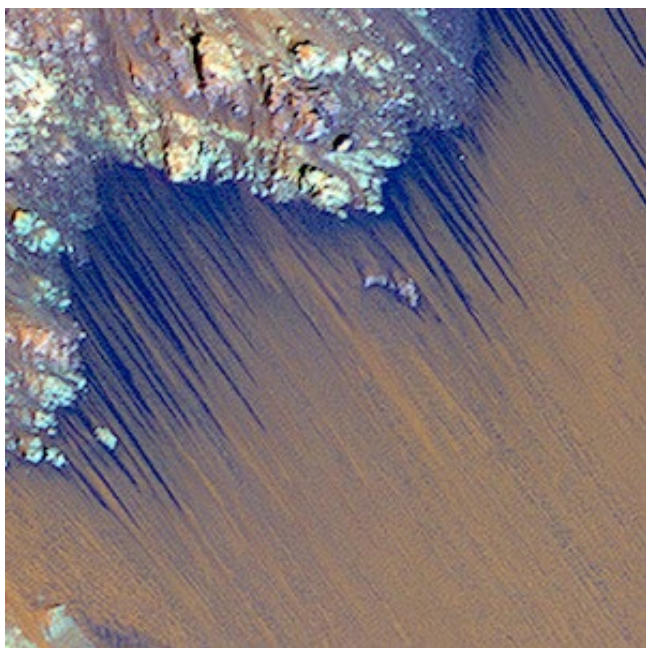

„Всеки път, когато НАСА раздуха новината, че предстои пресконференция за вълнуващо откритие относно Марс, публиката се обзалага, че откритието или ще е свързано с вода (Какво, пак ли?!), или с живот (Найнакрая!).“, пише Сет Шостак, старши астроном и директор на центъра за изследвания към СЕТИ.

„Официалното изявление на НАСА касае както двете неща, така и нито едно от тях. Няма възражения обаче, че то е вълнуващо“, заявява той.

Откритието касае сезонно променящи се линии, срещащи се по стените на кратерите на Марс. Тези линии напомнят на просмукваща се влага и благодарение на спектрални наблюдения от автоматичната станция „Марс Риконисънс Орбитър“, която понастоящем обикаля около Марс, вече се знае, че тук наистина става въпрос за вода. Другите възможни обяснения не са верни. Това е показател, че има някакви водни резервоари под повърхността на Марс, които не са на голяма дълбочина.

С други думи: Марс очевидно има

езера в настоящето време - те просто са покрити от ръждясала и прашна черупка, създадена от скучен марсиански прах.

Много астробиолози са на мнение, че в далечното минало Марс е бил помек свят. Преди три или четири милиарда години на Червената планета са се срещали тук - таме реки, езера и дори океани. Каньоните и речните корита са сухи в днешно време, но като се има предвид широкото разпространение на сезонно променящите се ивици, подпочвени водноносни източници може би все още съществуват на Марс, при това в голямо количество.

В края на краищата изводът е толкова очевиден, та е дори категоричен. Възможно е в ранните години на Марс да е покълнал едноклетъчен живот. Когато условията на планетата са се влошили, животът е бил принуден да се адаптира към околността, която е наоколо – включително към тези подпочвени водни източници.

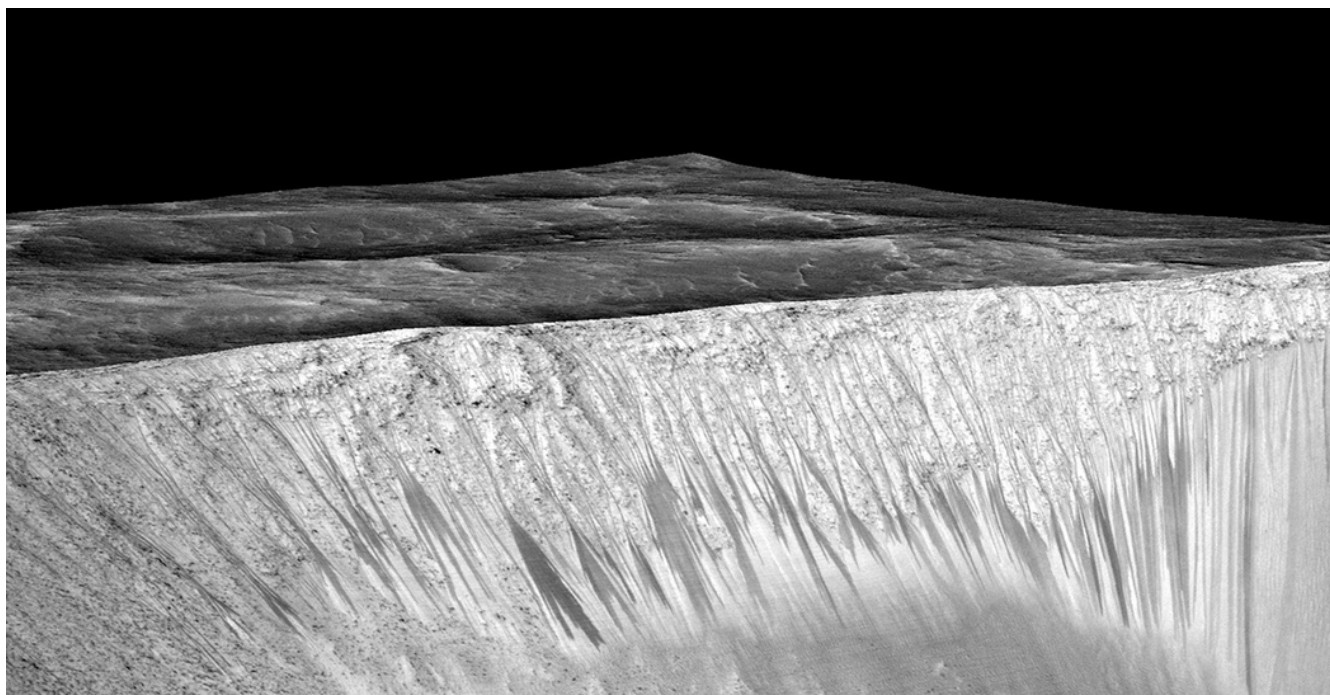
Възможно е този живот все още да съществува и да се радва на някакъв необичаен стил на съществуване до ден днешен.

НАСА се опита да потърси живот през 70-те години със спускаемите апарати „Вайкинг“. Но експериментите имаха ограничена чувствителност и резултатите, поне според някои изследователи, са двусмислени.

Какъв беше наученият урок от тези изследвания? Търсенето на съществуващ живот е трудна задача. Все пак човек трябва да търси на точното място. Разбира се, трябва да се вземе предвид отрезвителната вероятност, че дори и да е имало някакъв живот на Марс, той е в минало време. Мъртвъ. Затова през последните години НАСА предприе друга тактика - по-добре е най-напред да се изучи историята на Червената планета и да се намерят местата, където животът би могъл да е съществувал някога. При всеки възможен сценарий, свързан с Марсианците, по-вероятно би било да има доста повече мъртвъ живот, отколкото настоящ живот. Живите същества не се натрупват на купчина, но умрелите го правят.

Това е същата причина, поради която марсоходът „Кюриосити“ пъпли по планината Шарп на Марс днес. Не за да търси живот, а да установи дали има места, където е имало някога биологична активност.

След откритието обаче, че хоризонталните ивици се дължат на солена ТЕЧНА вода в днешни дни, играта вече се променя. Те са като знаци на

Острова на съкровищата с надписи:
„Копай тук“!

Докато няма съмнение, че бъдещи спускаеми апарати ще направят точно това, възможно е да видим дори по-скорошни действия. Джим Грийн, който работи в НАСА като директор на планетарната научна дивизия, е казал на Сет Шостак, че тези ивици могат да се срещат на планината Шарп и дори да са достъпни за марсохода „Кюриосити“! Това е съблазнително и неочаквано отклонение за работата на смелия марсоход.

„Това може да повиши съществено стимула да сменим усилията си при изучаването на Марс - вместо да търсим хабитати, където животът някога може би е съществувал, да търсим хабитати, където той все още може да съществува“, смята Шостак.

„Просто дълбай много на плитко към калното дъно на сухия марсиански пейзаж и погледни дали има живот“, категоричен е той.

Източник : СЕТИ

Ела в “Перото” на 12-ти ноември
10 години сп. “Българска наука”